

EL LLENGUATGE

Venir amb romanços

Comentàvem ahir l'ús que fem del verb *sortir* en frases com és ara *sortir amb un ciri trencat*, *sortir amb una atzagaiada*, *sortir dient que no se n'ha recordat*, etc., és a dir, significant, junt amb un imprescindible complement, «dir o fer una cosa que hom no hauria esperat, interpestiva, poca-solta» (definició del Diccionari Fabra). I ens adonem tot seguit que amb aquest mateix significat, si més no, amb un significat molt afí, és molt freqüent també l'ús del verb *venir*. Però hom es podria preguntar si l'ús del verb *venir* amb aquest significat és admissible, especialment tenint en compte que tots els grans diccionaris de la llengua, concretament el Fabra, l'Alcover-Moll i el de la Gran Enciclopèdia, recullen, en el cas del verb *sortir*, aquest valor que comentem, amb definicions semblants, i, en canvi, l'ignoren en el cas del verb *venir*. És molt probable que hi hagi influït l'existència de *sortida*, forma substantivada del femení del participi passat de *sortir*, tan usual i popular com a equivalent de *acudit*, *ocurrència*, etc. Sigui com vulgui, ens sembla ben clar que podem usar legítimament *venir* amb el mateix valor que *sortir*, i que així ho haurien de reconèixer els diccionaris, encara que, naturalment, no sigui possible de recórrer a *venir* en totes aquelles frases en què fem servir habitualment *sortir*.

Així, segurament no usariem *venir* en lloc de *sortir* en una frase feta tan consagrada per l'ús com *sortir amb un ciri trencat*, però amb complements (introduïts, també, com en el cas de *sortir*, per la preposició *amb*) formats amb noms com *romanços*, *romancesries*, *salòrnies*, *històries*, *excuses*, etc., usem habitualment *venir*, tal com trobem explícitament indicat a tots els diccionaris (als articles d'aquests mots). Així mateix, trobem -exemples d'aquest ús del verb *venir* en els diàlegs de les obres dels narradors que més fidelment han reflectit el llenguatge popular: *A mi que no m'hi vinguin, amb aquelles coriesies i aquelles franceses de tocar la mà...* (Emili Vilanova, *La viuda*), *I què em vens amb «vulgar» i «no vulgar»?* (Narcís Oller, *La febre d'or*), *No em vingui amb aquest estirabot, ara* (Narcís Oller, *Pilar Prim*). I si aquest complement preposicional havia d'ésser tota una oració, no vacil·laríem, com amb el verb *sortir*, a substituir la preposició pel gerundi *dient*. *No em vinguis dient que no ho saps*.

Albert Jané